

Arrest

nr. 226 193 van 17 september 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGALE, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 29 december 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 17 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.12.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 06.08.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 02.10.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 02.10.2012 (zie bevestiging arts dd.05.02.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 06.08.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en de *“verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen”*. Daarnaast beroept de verzoekende partij zich eveneens op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"1. Artikel 9 ter §3, 5 0 van de Vreemdelingenwet voorziet dat : § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, §3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan. 2. De formele motivering van administratieve rechtshandelingen maakt een substantiële formaliteit uit bestaande uit de aangeving, uit het instrumentum van de administratieve rechtshandeling, van motieven in rechte, namelijk de normen waarvan de auteur van de handeling toepassing maakt, en de motieven in feite, zijnde de omstandigheden die eraan zijn voorafgegaan, die de grond uitmaken van de rechtshandeling. Dit werd een verplichting door de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke bestuurshandelingen. De ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet gemotiveerd moet worden. In de Commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing. De naleving van deze vereiste dient geëvalueerd te worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde: "toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinence van deze beslissing beter te kunnen begrijpen" (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842). De bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling komt ook neer op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole". "De algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren maakt eveneens een essentiële garantie uit voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandeling" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737). E. Cerexhe en J. Vande Lanotte hebben herhaaldelijk gesteld dat de motivering gedetailleerd moet zijn wanneer het gaat over beslissingen die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies en over de welke de overheid een grote appreciatiemarge beschikt. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842). De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Indien bij de beoordeling van de materiële motivering het niet behoort tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid, dient hij wel in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Indien specifiek een beslissing in het geding is waarbij de rechtszoekende een bepaald voordeel wordt geweigerd - zoals in casu wordt verzoekers een verblijfsmachtiging om medische redenen geweigerd - dient de Raad tevens na te gaan of de overheid bij haar onderzoek zorgvuldig genoeg is geweest in haar beoordeling van de voorgelegde gegevens. Indien blijkt dat zulks niet het geval is geweest, heeft de overheid de op haar rustende materiële motiveringsplicht geschonden. Immers, de materiële motiveringsplicht houdt in dat de opgegeven motieven steunen op concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Ondeugdelijkheid van de motieven kan dan ook voortvloeien uit het feit dat die motieven niet het resultaat zijn van een zorgvuldig onderzoek (RvS 18 december 2013, nr. 225.875; RvS 30 juni 1998, nr. 74.766). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan, die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Los van de vraag of hiervan al dan niet op afdoende wijze blijkt van moet worden gegeven in het besluit zelf, vereist de mogelijkheid tot controle dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier. 3. De principes van behoorlijk bestuur leggen iedere normaal zorgvuldige administratie op haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen zoals een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel. De manifest verkeerde appreciatie maakt bijgevolg een schending uit van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid

in. Er is eveneens sprake van een fout die onaanvaardbaar is voor elke redelijke persoon. De Raad van State heeft ook bepaald « est manifeste ce dont l'existence ou ta nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires » (C.E., 12 août 1992 n° 40.082). Vrije vertaling: « ... is manifest wanneer het bestaan of de aard ervan zich tegenover een redelijke geest opdringt met overtuigingskracht zodat verdere vraagstelling niet nodig blijkt » De interne motivatie van een administratieve akte veronderstelt dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd is op exacte juridische en feitelijke motieven. bovendien redelijk en wettelijk toegelaten. Deze regel dringt zich op aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionaire appreciatiebevoegdheid. Ze legt op dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven. 4. Artikel 3 EVRM voorziet dat "Niemand mag onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Inzake de beoordeling van de beslissing en de gehanteerde motivering, dient de Raad bij de beoordelingen van de schending van artikel 3 zich uit te spreken rekening gehouden met de laatste rechtspraak en meer bepaald moet deze beslissing beoordeeld worden in het licht van het arrest Paposhvili van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Paposhvili v. België, E.H.R.M. 13 december 2016 41738/10). Dit arrest versoepelde de criteria van het arrest N. v. V.K. dat stelde dat artikel 3 E.V.R.M. enkel geschonden wordt bij verwijdering indien de zieke vreemdeling bijna dood is. De Grote Kamer besliste bij Paposhvili dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden kan worden indien er grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven. blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling in zijn herkomstland zou krijgen (Paposhvili v. België, E.H.R.M. 13 december 2016 41738/10, §183). Het risico op een vernederende behandeling dient door de lidstaten steeds grondig onderzocht te worden. Het is de plicht van de lidstaten om via adequate procédures de persoon te beschermen en dus een onderzoek naar het risico uit te voeren. Deze onderzoeksplicht houdt in dat de lidstaten de gezondheidstoestand van de betrokkene voor de verwijdering dienen te vergelijken met de gezondheidstoestand die zou optreden in het bestemmingsland indien de betrokkene er naartoe gestuurd zou worden (§187-188). Nationale administraties en rechters moeten geval per geval nagaan of de zorgen - die in het algemeen beschikbaar zijn in het bestemmingsland - in de praktijk voldoende en adequaat zijn om de pathologie waaraan de betrokkene lijdt te behandelen (§187-189). Verder moeten de nationale administraties onderzoeken of het voor de betrokkene effectief mogelijk is toegang tot deze zorgen en behandelingen te hebben in het bestemmingsland. Verschillende elementen worden hierbij in rekening gebracht: kostprijs van de medicatie en behandelingen, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de geografische afstand om de nodige zorgen te verkrijgen (§190). In geval van twijfel moeten de administratieve overheden individuele en voldoende garanties verkrijgen van de bestemmingsstaat dat de adequate behandelingen beschikbaar en toegankelijk zullen zijn voor de betrokkene opdat zij zich niet in een situatie zal bevinden die artikel 3 E.V.R.M. schendt (§191). 5. In casu voert verzoeker aan dat de bovenvermelde wetsbepalingen en principes werden geschonden nu : 5.1 De aanvraag die verzoeker indiende op 29.12.2014 steunde zich op dezelfde medische pathologie als diegene die eerder werd beoordeeld. Evenwel verzocht verzoeker uitdrukkelijk in de aanvraag niet alleen om een aantal nieuwe elementen in rekening te brengen maar eveneens een beoordeling te doen die ruimer lag dan diegene die de arts-adviseur en bij uitbreiding de verwerende partij deed bij de beslissing van 06.08.2013 inzake de aanvraag 9ter die eerder was ingediend door verzoeker op 02.10.2012. Immers werd uitdrukkelijk verzocht : -rekening te houden met de laatste hospitalisatie in 2013 -de behandelmogelijkheden van de pathologie van PTSD in het licht te plaatsen van de terugkeer naar de bron de aandoening (herbeleving van het trauma), de sociale situatie van betrokkene die al 7 jaar in België verblijft, het gebrek aan financiële middelen bij terugkeer en dus de werkelijke toegang tot zorgen. -de situatie van verzoeker te beoordelen ten aanzien van de uitbraak van het ebolavirus en de evolutie in de gebrekkige medische in de zorgverlening in de chaos van een land als Sierra Leone. En verder, even belangrijk, heeft verzoeker gewezen op de medische beoordeling die de verwerende partij diende te doen in het licht van de nieuwe rechtspraak omtrent de toepassing van artikel 9ter Vw.. Dit laatste kon de verwerende partij manifest nopen tot een nieuwe beoordeling zodat ook op dit punt van een nieuw gegeven in de zin van de Wet sprake is. Daartoe liet verzoeker immers gelden : "Mijn cliënt wenst ook nogmaals uitdrukkelijk te verwijzen naar de inhoud van artikel 9ter, dat dus bestaat uit twee de/en : - lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn /even of fysieke integriteit - of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft Dat de beoordeling en motivering ten aanzien van de medische regularisatieaanvraag in dat opzicht dan ook volledig moet zijn. Namelijk dat toepasselijke wettelijke bepalingen, zijnde artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de

uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet moet gemotiveerd worden. Dat de formele motivering adequaat moet zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juni 2002, n° 107.842). Dat de administratie zich er dan ook niet toe kan beperken te stellen dat er geen aandoeningen beschreven worden die een directe levensbedreiging inhouden en dan als gevolg toevoegen dat evenmin sprake kan zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en zonder dat een adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk is. Verzoeker zou niet akkoord kunnen gaan met een dergelijke stéréotypé afwijzing (die al in talrijke regularisatiedossiers werd vooropgesteld), terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9ter ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Er wordt in dat geval geen enkele motivering gegeven en verzoekster kan dan onmogelijk begrijpen hoe de Dienst Vreemdelingenzaken tot die conclusie komt. Dienst Vreemdelingenzaken staft desgevallend onvoldoende waarom zij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren. Verzoeker wenst het voorgaande te benadrukken omdat in het verleden de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing al in veel gevallen stoelde op een motivering die er, in meerdere textuele variaties, net op neer kwam dat de ingeroepen ziekte kennelijk geen directe bedreiging inhield voor het leven van de verzoeker. En dit op grond van de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de rechten van de Mens dat stelt dat de graad van ernst, gevegd door artikel 3 EVRM, een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De ambtenaar geneesheer adviseerde en de dienst vreemdelingenzaken besloot daarop in honderden gevallen dat de ziekte "kennelijk" niet beantwoordde aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die aanleiding kunnen geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van dit artikel. Vrij kort daarop werd deze motivering dan gesanctioneerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die meende dat een dergelijke motivering niet afdoende is nu deze motivering niet toelaat na te gaan of de ziekte (ook al is zij niet levensbedreigend) bij gebrek aan behandeling een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken zoals ook is voorzien door artikel 9§1 Vw. Inderdaad sprak het advies van de ambtenaar-geneesheer zich daar niet over uit. Voorbeelden van deze arresten van de RvV zijn de volgende : arrest van 29/06/2012 (nr. 83.956), arrest van 27/11/2012 (nr. 92 258), arrest van 06/07/2012. Ingevolge deze veelvuldige rechtspraak heeft de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken de (standaard)motivatie van de beslissingen licht aangepast om verdere vernietigingen van de beslissingen te vermijden maar de controversie bleef voortduren. Totdat ook de Raad van State, in een arrest dd. 19/06/2013 (nr. 223.961), boog zich uiteindelijk op zijn beurt over deze problematiek, deze zogenaamde "medische filter" van artikel 9ter§3 40 Vw. naar aanleiding van een arrest van 22 augustus 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de hierboven geciteerde rechtspraak niet volgde en een dissidente mening was toegedaan. De Raad stelde in dat arrest dat "Waar verzoeker meent dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet verwijst naar artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat in ieder geval het EVRM een hogere norm is dan de vreemdelingenwet. De rechtspraak van het EHRM dient dan ook gerespecteerd te worden. Hierbij dient te worden benadrukt dat het EHRM een hoge drempel hanteert inzake medische zaken, en dat die rechtspraak gerespecteerd werd in casu. Hierbij kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRA/127mei2008, Grote Kamer, nr. 265. 855)... " De Raad vervolgde dat : "Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoeker in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de ambtenaar-geneesheer toekomt hierover te oordelen en in casu stelde dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet kritiek is, werd de aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet op kennelijk onredelijke wijze onontvankelijk verklaard. " Het annulatieberoep werd aldus verworpen en de motivering werd voorgelegd aan de appreciatie van de Raad van State. De Raad van State verwerpt nu ook deze redenering en maakt daarmee een einde aan de relatieve controversie die in de rechtspraak en de administratieve praktijk heerste. De Raad van State stelt uitdrukkelijk, geheel in de lijn van de eerdere rechtspraak van andere kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de interpretatie van de ambtenaar-geneesheer te beperkend is en vernietigde het arrest dat deze interpretatie toeliet De twee mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter Vw. dienen onderzocht, namelijk "een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling

mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf. Artikel 9ter Vw betreft verschillende mogelijkheden, die naast elkaar geplaatst zijn. De ene mogelijkheid (risico voor het leven of de fysieke integriteit) is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid (risico op onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst). De Raad van State stelt inderdaad dat de duidelijke woorden van de wettekst "niet voor interpretatie vatbaar zijn". Belangrijk is verder dat de Raad van State uitdrukkelijk stelde dat de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM a/s hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijk een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel vormt voor de toepassing van artikel 9ter, §1, eerste lid Vw.. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen. " 5.2 De bestreden beslissing laat al deze elementen onbesproken en steit ten onrechte dat aan gezien het standaard medisch getuigschrift geen nieuwe diagnoses bevat de aanvraag moet onontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 9ter §3 5° van de Vreemdelingenwet. Uw Raad oordeelde reeds immers eerder dat niet alleen de medische stukken m.b.t. de gezondheidstoestand van de vorige en de nieuwe aanvraag moeten beoordeeld worden maar eveneens de ingeroepen elementen ter staving van de aanvraag (RvV, 08/06/2018, nr. 169.372; 17 februari 2017, nr. 182455; RvV 19 mei 2017, nrs. 187.086 en 187.088; 13 februari 2018, nr. 199. 668. In casu gebeurt dit middels de gegeven motivering van de bestreden beslissing niet terwijl verzoeker nochtans manifeste nieuwe elementen inroept die tot een nieuwe beoordeling nopen. Er is dus een manifeste schending van artikel 9ter §3 5° evenals van de aangevoerde motiveringsplicht. De gegeven motivering kan niet volstaan als motivering om de nieuwe elementen aangevoerd in de aanvraag door verzoeker te verwerpen. Uw Raad stelde terecht in zijn arrest 17 februari 2017, nr. 182455 : "In tegenstelling tot wat verwerende partij lijkt te betogen, vergt een beoordeling in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet enkel een vergelijking van de medische stukken met betrekking tot de gezondheidstoestand, voorgelegd in het kader van de verschillende aanvragen. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het "de ingeroepen elementen ter ondersteuning" van de aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken. Artikel 9ter, § 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers: "§ 7. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen." Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. Verder blijkt uit artikel 9ter, § 1, dat er op de vreemdeling een plicht rust om "samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over [te maken] aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft." Deze plicht geldt ongeacht de vraag of het een eerste aanvraag, dan wel een volgende aanvraag betreft. Bijgevolg kunnen elementen ingeroepen ter ondersteuning van een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van "het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling", zoals bedoeld in artikel 9ter, § 7, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten om de enkele reden dat ze niet de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in strikte zin betreffen, noch kunnen de ingeroepen elementen ter ondersteuning van een navolgende aanvraag om die enkele reden zonder meer worden beschouwd als elementen die reeds werd ingeroepen in een vorige aanvraag. De vergelijking van de verschillende aanvragen, met name

ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag, die volgt uit artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, strekt zich dus van elementen met betrekking tot de ziekte en de behandeling tot elementen met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in het land van herkomst." 5.3 Verzoeker vraagt deze zelfde redenering te volgen en vast te stellen dat de bestreden beslissing dient vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht die voortvloeit uit de wetsartikelen waarvan de schending wordt aangevoerd. Verzoeker vraagt eveneens een gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij vast te stellen, wat een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het critérium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen; 5.4 Dit is des te meer geval nu intussen de criteria voor de beoordeling van de schending van artikel 3 EVRM ingevolge de rechtspraak van het EHRM zijn geëvolueerd. Verzoeker voert verder aan dat de beoordeling van de arts-adviseur en de door de verwerende partij gegeven motivering manifest niet voldoet aan de vereisten van het Paposhvili van het EHRM (zie hierboven). De DVZ ging in casu niet na of verzoeker zou blootgesteld worden aan een reëel risico op een ernstige en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling in Sierra Leone zou krijgen. De actuele gezondheidstoestand werd op geen enkel moment vergeleken met de gezondheidstoestand van verzoeker in geval van terugkeer naar Sierra Leone, noch onderzocht de DVZ of de zorgen in het specifieke geval van verzoeker voldoende adequaat zijn om zijn aandoeningen te behandelen. Er dient besloten te worden dat verwerende partij zich niet baseerde op een concrete en volledige analyse van het geheel van de aangebrachte elementen, en in dat opzicht haar motivatieplicht niet heeft voldaan. Volgens het arrest Paposhvili, moet verwerende partij onderzoeken of de verzoeker effectief toeaana heeft tot de nodige zorgen in zijn land van herkomst, waarbij de volgende elementen in overwegingen dienen te worden genomen: "de kostprijs van de medicatie en behandelingen, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de geografische afstand om de nodige zorgen te verkrijgen" (§ 190). De verweerder formuleert dus geen antwoord op de elementen die de verzoekende partij bij zijn aanvraag aanbracht. Hieruit blijkt een gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verweerster, alsook een schending van de formele motiveringsplicht. Deze motivering maakt dus ook een schending uit van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 aangezien de afwezigheid van motivering m.b.t. tot de aangehaalde elementen niet toelaat na te gaan of er sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst die overeenkomt met de vereisten van de eerste paragraaf van artikel 9ter VV. Deze motivering maakt dus ook een schending uit van artikel 3 EVRM aangezien de afwezigheid van motivering m.b.t. tot de aangehaalde elementen niet toelaat na te gaan of er sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst die overeenkomt met de vereisten van artikel 3 EVRM door niet grondig te onderzoeken of verzoeker bij terugkeer zich niet in situatie zal bevinden die tegenstrijdig is met artikel 3 E.V.R.M. Het middel is in al zijn onderdelen gegrond. ZODAT, De eerste bestreden beslissing maakt bijgevolg een manifeste schending uit van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980 en de overige bepalingen geciteerd in het middel, en dient vernietigd te worden."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die zij aanvoerde ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De verwerende partij heeft nader uiteengezet dat op 6 augustus 2013 een beslissing werd genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 2 oktober 2012, dat de verzoekende partij in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) en bijlage voorlegt waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 2 oktober 2012, waarbij verwezen wordt naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 februari 2015. Er wordt gemotiveerd dat het voorgelegde medisch

getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoekende partij bevestigt en dat in de beslissing van 6 augustus 2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.4. Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(…)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van dit wetsartikel de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien dezelfde elementen worden ingeroepen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag als in de eerdere aanvraag.

Uit de bewoordingen van de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het *“de ingeroepen elementen ter ondersteuning”* van de aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op de ziekte op basis waarvan de verblijfsaanvraag wordt ingediend, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst.

De vergelijking van de verschillende aanvragen, met name de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag, die volgt uit artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, strekt zich derhalve uit van de ziekte op basis waarvan de verblijfsaanvraag wordt ingediend, de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling ervan tot elementen die betrekking hebben op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in het land van herkomst.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat de wetgever elk nieuw element dat zich heeft gemanifesteerd in het kader van de gezondheidstoestand van de betrokkene heeft willen uitsluiten wanneer die zich beroept op eenzelfde aandoening. Tevens blijkt niet dat elementen ingeroepen ter ondersteuning van een navolgende aanvraag zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van “*het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling*”, zonder meer buiten beschouwing kunnen worden gelaten om de enkele reden dat ze niet de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in strikte zin betreffen.

Bijgevolg kunnen gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van “*het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling*” zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, hoewel het om eenzelfde aandoening zou gaan, niet zonder meer beschouwd worden als elementen die reeds werden ingeroepen. Anderzijds kan geen abstractie worden gemaakt van de *ratio legis* van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, met name het feit dat een nieuwe aanvraag gegevens moet bevatten die ertoe nopen vast te stellen dat een eerdere beoordeling mogelijks anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat hoewel haar aanvraag die zij indiende op 29 december 2014 op dezelfde medische pathologie steunde die reeds eerder werd beoordeeld, zij uitdrukkelijk verzocht in de aanvraag om een aantal nieuwe elementen in rekening te brengen, waarbij zij er op wijst dat zij uitdrukkelijk verzocht om rekening te houden met de laatste hospitalisatie in 2013, de behandelingsmogelijkheden van de pathologie van PTSD in het licht te plaatsen van de terugkeer naar de bron van de aandoening (herbeleving van het trauma), de sociale situatie van de verzoekende partij die al zeven jaar in België verblijft, het gebrek aan financiële middelen bij terugkeer en dus de werkelijke toegang tot de zorgen en de situatie van de verzoekende partij te beoordelen ten aanzien van het ebolavirus en de evolutie in de gebrekkige medische zorgverlening in de chaos van een land als Sierra Leone. Zij betoogt ook dat zij gewezen heeft op de medische beoordeling die de verwerende partij diende te doen in het licht van de nieuwe rechtspraak omtrent de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals zij heeft uiteengezet in haar aanvraag, waarbij uiteengezet wordt dat de twee

mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen onderzocht te worden. Zij stelt dat de bestreden beslissing al deze elementen onbesproken laat en ten onrechte stelt dat gezien het SMG geen nieuwe diagnose stelt de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Zij wijst er op dat de Raad immers reeds eerder oordeelde dat niet alleen de medische stukken met betrekking tot de gezondheidstoestand van de vorige en de nieuwe aanvraag moeten beoordeeld worden maar eveneens de ingeroepen elementen ter staving van de aanvraag. Zij stelt dat dit *in casu* niet gebeurt middels de gegeven motivering van de bestreden beslissing, dat de gegeven motivering niet kan volstaan als motivering om de nieuwe elementen aangevoerd in de aanvraag door de verzoekende partij te verwerpen. De verzoekende partij wijst hiertoe op arrest nr. 182 455 van 17 februari 2017 van de Raad en vraagt dezelfde redenering toe te passen.

3.5.1. De Raad herhaalt dat de gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van *“het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”* zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, hoewel het om eenzelfde aandoening zou gaan, niet zonder meer kunnen beschouwd worden als elementen die reeds werden ingeroepen, zoals ook aangegeven door de verzoekende partij. De vergelijking van de verschillende aanvragen, met name de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag, die volgt uit artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, strekt zich uit van de ziekte op basis waarvan de verblijfsaanvraag wordt ingediend, de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling ervan tot elementen die betrekking hebben op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in het land van herkomst. Eveneens benadrukt de Raad nogmaals dat anderzijds geen abstractie kan worden gemaakt van de *ratio legis* van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, met name het feit dat een nieuwe aanvraag gegevens moet bevatten die ertoe nopen vast te stellen dat een eerdere beoordeling mogelijks anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

3.5.2. Hoewel niet kan ontkend worden dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 29 december 2014 wees op de laatste hospitalisatie in 2013, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij uitdrukkelijk verzocht dit als nieuw element in rekening te brengen. Bovendien blijkt uit de aanvraag niet dat de verzoekende partij verder heeft toegelicht waarom voormeld element nieuw zou zijn ten opzichte van de aanvraag van 2 oktober 2012. Hierbij dient vastgesteld te worden dat reeds bij de vorige aanvraag medische attesten voorlagen waaruit hospitalisaties van de verzoekende partij omwille van haar pathologie PTSD bleken, zodat de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag en dat de voorgelegde documenten slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigen. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze of waarom deze motieven niet volstaan om te begrijpen waarom de hospitalisatie van 2013 geen nieuw element betreft in de zin van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

3.5.3. Daargelaten de vraag of de behandelingsmogelijkheden van de pathologie van PTSD in het licht van de terugkeer naar de bron van de aandoening (herbeleving van het trauma), de sociale situatie van de verzoekende partij die al zeven jaar in België verblijft, het gebrek aan financiële middelen bij terugkeer en dus de werkelijke toegang tot de zorgen en de vraag de situatie van de verzoekende partij te beoordelen ten aanzien van het ebolavirus en de evolutie in de gebrekkige medische zorgverlening in de chaos van een land als Sierra Leone, al dan niet betrekking hebben op elementen die reeds eerder werden opgeworpen in een vorige aanvraag, stelt de Raad vast dat, zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, deze elementen betrekking hebben op behandelingsmogelijkheden in het licht van haar aandoening en de toegang tot de behandelingen in het herkomstland.

De Raad wijst er opnieuw op dat een nieuwe aanvraag gegevens moet bevatten die ertoe nopen vast te stellen dat een eerdere beoordeling mogelijks anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij van 2 oktober 2012 onontvankelijk heeft verklaard op 6 augustus 2013 op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet omdat kennelijk niet blijkt dat de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de

fysieke integriteit van de verzoekende partij, noch een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De verwerende partij verwees naar het medisch advies van 2 augustus 2013, waarin wordt gesteld:

“Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 24.08.2012 en de medische stukken dd. 20.01.2011, 26.11.2010, 25.03.2009, 26.11.2008, 18.11.2008, 04.06.2013 en 25.03.2009 blijkt dat de beschreven PTSD actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarma is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Daarenboven wordt deze aandoening inmiddels reeds gedurende meer dan vier jaar behandeld door middel van psychotherapie en psychofarmaca hetgeen actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende redzaamheid om normaal te functioneren. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.”

Hieruit blijkt dat de ernst van de aandoening en de noodzaak aan behandeling werd betwist. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer aldus oordeelde dat een zekere vorm van ernst ontbreekt en dat de verzoekende partij geen behandeling behoeft, diende hij geen verder onderzoek te verrichten naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voorgeschreven behandelingen in het herkomstland.

Gelet op het feit dat een nieuwe aanvraag gegevens moet bevatten die ertoe nopen vast te stellen dat een eerdere beoordeling mogelijks anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen, toont de verzoekende partij *in casu* geenszins aan dat, bij het ontbreken van nieuwe elementen betreffende de ernst van de ziekte en de noodzaak aan behandeling, elementen die betrekking hebben op behandelmogelijkheden in het licht van haar aandoening en de toegang tot de behandelingen in het herkomstland, nieuwe elementen kunnen vormen. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij deze elementen ten onrechte niet heeft besproken of dat zij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag.

3.5.4. Waar de verzoekende partij stelt dat zij gewezen heeft op de medische beoordeling die de verwerende partij diende te doen in het licht van de nieuwe rechtspraak omtrent de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals zij heeft uiteengezet in haar aanvraag, waarbij uiteengezet wordt dat de twee mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen onderzocht te worden, dat de bestreden beslissing al deze elementen onbesproken laat, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met een dergelijk betoog eraan voorbijgaat dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag. De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij zich niet kon beperken tot de motivering dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk en tot een verwijzing naar de uiteenzetting van de ambtenaar-geneesheer die vaststelt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is sedert de aanvraag van 2 oktober 2012. Gelet op het gestelde in artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, diende de verwerende partij niet verder te motiveren waarom de aanvraag niet ten gronde moet beoordeeld worden of waarom geen onderzoek dient te worden gevoerd naar de twee mogelijkheden voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de nieuwe rechtspraak over de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een nieuw element is ten opzichte van de vorige aanvraag, laat zij na, nog daargelaten de vraag of het inroepen van nieuwe rechtspraak kan beschouwd worden als een nieuw element, te verduidelijken waarom dit element als nieuw dient te worden beschouwd. Zij stelt geenszins, laat staan dat zij dit aantoon, dat haar vorige aanvraag niet beoordeeld werd in het licht van de rechtspraak over de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij uiteengezet wordt dat de twee mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen onderzocht te worden.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog omtrent voormelde rechtspraak kritiek wenst te uiten op de beslissing van 6 augustus 2013, kan de Raad enkel vaststellen dat dergelijke kritiek niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig is. Hierbij wordt nog opgemerkt dat niet kan aanvaard worden dat een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie wordt ingediend als verdoken beroep tegen de eerder genomen beslissing naar aanleiding van de eerder ingediende medische regularisatieaanvraag.

3.5.5. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij *in casu* door de aanvraag onontvankelijk te verklaren daar de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag en daar de voorgelegde documenten slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigen, geen correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

3.6. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat 'dit' des te meer geldt nu intussen de criteria voor de beoordeling van de schending van artikel 3 van het EVRM ingevolge de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) zijn geëvolueerd, waarbij zij stelt dat de gegeven motivering niet voldoet aan de vereisten van het arrest Paposhvili van het EHRM, dat de verwerende partij *in casu* niet naging of de verzoekende partij zou blootgesteld worden aan een reëel risico op ernstige en onomkeerbare daling van haar gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op significante daling van haar levensverwachting, indien zij geen adequate behandeling in Sierra Leone zou krijgen, dat haar actuele gezondheidstoestand op geen enkel moment werd vergeleken met haar gezondheidstoestand in geval van terugkeer, noch of de zorgen in haar specifieke geval voldoende adequaat zijn om haar aandoeningen te behandelen. Zij meent dat de verwerende partij zich niet baseerde op een concrete en volledige analyse van het geheel van de aangebrachte elementen. Volgens het arrest Paposhvili moet de verwerende partij, volgens de verzoekende partij, onderzoeken of zij effectief toegang heeft tot de nodige zorgen in het land van herkomst. Zij meent dat de verwerende partij geen antwoord formuleert op de elementen die zij aanbracht in haar aanvraag.

De Raad wijst erop dat gelet op het gestelde in artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, de verwerende partij niet gehouden was de aanvraag verder ten gronde te onderzoeken of onderzoek te voeren naar de twee mogelijkheden voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en naar de recente rechtspraak van het EHRM doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft, doch enkel inhoudt dat de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische problemen onontvankelijk wordt verklaard omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Bovendien wijst de Raad erop dat het EHRM reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "*uitzonderlijke gevallen*" werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "183. *The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*" (Het Hof oordeelt dat onder "*andere zeer uitzonderlijke gevallen*", zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: "*de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van*

de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting". Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.) *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan maar beperkt zich tot een herhaling van medische elementen waarover reeds werd geoordeeld. De verzoekende partij maakt gelet op het voorgaande geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Bovendien herhaalt de Raad dat met de thans bestreden beslissing enkel uitspraak wordt gedaan over de aanvraag om een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Vermits met de bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

3.7. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9*ter*, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij de schending van dit beginsel niet aan.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.8. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER